

Rösta på s eller v – men ta strid för en arbetar-politik!

val
2006

Man behöver bara vända sig till närmaste TV-apparat eller reklampelare för att inse att det är valtider. Och för många arbetslösa, lägre tjänstemän och arbetare ter sig höstens val lätt. Man röstar på socialdemokraterna, som man alltid gjort, med hopp om att en s-regering i alla fall ska begränsa kapitalismens härjningar något.

Det långvariga s-styret har, efter att först ha gett en hel del större samhällsreformer, alltmer kommit att innebära politik på företagens och de rikas villkor.

Den borgerliga sidan, med sin öppet arbetarfientliga "allians", är uppenbarligen inget alternativ. Så för de flesta går rösten till s, eller till Vänsterpartiet med hopp om att de ska driva s lite till vänster. Och man knyter näven i fickan.

Det är så klart helt riktigt att Reinfeldts gäng inte är, och aldrig har varit, något för oss som arbetar och skapar samhällets rikedomar. Inte heller erbjuder de mindre alternativen till vänster om v något bra alternativ. Deras minimala storlek och otydliga politik gör att en röst på dem för många känns bortkastad. Så, vad göra?

Alla har ännu inte som vi gett upp hoppet om att socialdemokraternas borgarpolitik kan förändras, än mindre dragit slutsatsen att det som behövs är en brytning med hela det vinsthungriga kapitalistiska systemet, inklusive dess försvarare i s och

v. Men för oss som insett detta är valet inte lika lätt.

Att rösta på s och v utan förtroende och alternativ, och återvända om fyra år igen för att återigen bli sviken är inget konstruktivt alternativ. Vi måste finna vägar att, tillsammans med de av våra arbetskamrater som ännu inte lärt sig läxan, pressa s och v att ta strid för våra gemensamma krav. Och att, om partierna skulle vägra detta, helt bryta med dem.

För att kunna kämpa sida vid sida med dem som har illusioner om socialdemokratien, och för att på bäst sätt visa dem varför vi inte kan lita på dem, säger vi: **Rösta på socialdemokraterna eller vänstern – men ta strid för en arbetar-politik!**

Är socialdemokraterna och vänsterpartiet arbetarpartier?

Det är många som saknar den "gamla goda tiden" då socialdemokraterna hellre använde sig av sitt fulla partinamn, Socialdemokratiska Arbetarpartiet, och, som det brukar heta, "verkligen var ett parti för arbetarna".

För många var det 90-talet som gjorde det uppenbart att sossarna struntade i de arbetare som valt dem. Då skröt partiet om att vara "världsmästare i budgetsanering" och lät elever, ungdomar, arbetare i offentliga sektorn och arbetslösa betala priset för kapitalismens krisa.

En del sätter tidpunkten då socialdemokraterna slutligen "svek" tidigare, och andra senare, som det sena 90-talets och tidiga 20-talets nyliberalism och inspiration från Tony Blairs brittiska, högerinriktade New Labour.

För oss innebär all återgång till en "guldålder", oavsett när man menar att den var, bara att hoppa tillbaka några steg i den resa som oundvikligen försätter oss i samma position som vi är i idag. Redan vid första världskrigets utbrott svek socialdemokraterna sina löften om att inte skicka ut arbetare mot varandra som kannonmat och tog ställning för kriget, och "sina" progressiva kapitalister. Aldrig mer, löd löftet efter det, men ett andra världskrig följde. I Sverige sköts arbetare av militären i Ådalen, och idag strider svenska trupper under NATO-flagg för att hjälpa till med USA:s blodiga ockupation av Afghanistan.

Socialdemokraterna har, kort sagt, fört en borgerlig politik åtminstone sedan 1914. Innebär detta också att s, som en del besvikna väljare menar, inte är ett arbetarparti? Den enkla slutsatsen kan verka vara så, men vi tror inte det.

Enligt *Svenskt väljarbeteende*, den valundersökning som varje år genomförs av Statistiska Centralbyrån, röstade 70% av LO-medlemmarna på s eller v i förra valet, att jämföra med 5% på moderaterna. Bland TCO-medlemmarna röstade 51% på s eller v.

Av de 15% av befolkningen som har högst inkomst röstade 29% på socialdemokraterna, 2% på vänsterpartiet, samt 28% och 23% på moderaterna respektive folkpartiet. Siffrorna fortsätter på samma sätt: arbetare röstar s eller v, medan stödet för de borgerliga partierna är stort bland höginkomsttagare, icke fackligt anslutna och grupper som inte direkt producerar samhällets rikedomar.

Alltså, medan *politiken* och ledningen i stort sett alltid har varit borgerlig, har dock socialdemokraternas *bas*, stöd, väljare, medlemmar och ekonomiska medel alltid kommit från arbetarklassen. Så även idag.

Därför ser vi socialdemokratin som en "vandrande motsättning" – arbetarna som bas, och den borgerliga politiken i ledningen. Denna dubbla natur gör också att socialdemokraterna, och vänstern som snällt ställt upp på alla nedskärningar och alltså har samma uppbyggnad, på flera viktiga punkter skiljer sig från de rakt igenom borgerliga partierna – de som återfinns i "alliansen".

Moderaterna får större delen av sitt ekonomiska och ideologiska stöd från arbetsgivarnas och kapitalisternas organisationer, som Svenskt Näringsliv. Socialdemokraterna, å sin sida, lever på ekonomiskt och politiskt stöd från fackförbunden och arbetarklassen. Därför kan s aldrig göra lika hårda eller öppna angrepp på arbetsrätten eller våra livsvillkor som borgarna. Å ena sidan, inför väljarna, måste de presentera sig som ett arbetarparti. Å andra sidan, inför kapitalisterna, måste de visa sig villiga att föra en "företagsvänlig" politik och garantera de som verkligen bestämmer i landet att företagens enorma rikedomar aldrig på allvar är hotade.

Offensiv mot arbetslösheten

Nästan alla känner också någon utan arbete, eller går själva arbetslösa. Medan det finns mer än någonsin som behöver utvecklas, upprustas och förbättras i samhället, och många sliter ut sig totalt i övertid eller genom att belastas för hårt på sina arbeten, får en växande skara av oss veta

klagovisan från regeringen och företagarna.

Medan arbetslösheten är en plåga för oss, är den en tillgång för borgarna. Ju fler som går arbetslösa, desto mer kan lönerna pressas.

Det är hela arbetarrörelsens plikt att dra in och aktivera de arbetslösa i kampen för sina intressen. Fackförbunden måste stödja initiativ till speciella kamporganisationer för de arbetslösa, och organisera grupper och andra initiativ för att aktivt söka upp och organisera till exempel invandrare och ungdomar som går utan jobb.

De befintliga arbetena måste delas upp mellan alla som kan arbeta. På så sätt minskar trycket på dem som idag sliter ut sig, och alla kan dras in i arbetsmarknaden. Sex timmars arbetsdag är ett steg i rätt riktning.

Alla arbetslösa måste få en inkomst som går att leva på. Alla tvångsåtgärder för arbetslösa och meningslösa program som i grunden bara gör statistiken bättre måste ersättas med eventuell omskolning, utbildningar och riktiga och meningsfulla arbeten.

Parollen måste vara att ingen, ung eller gammal, ska behöva gå arbetslös på grund av den blinda profitjakten.

Upprustning, inte nedskärningar

Medan vi gör allt för att pressa arbetarrörelsen att stödja de arbetslösa, måste vi också genomskåda borgarnas lögnery om att det inte finns några pengar. För svenska kapitalister har aldrig tidigare tjänat mer pengar än nu.

Och det är inte det fåtal som sitter inne med de stora bankkontona som har skrapat ihop dem. Finansmannen Robert Wil skapade i juni 1999 stor uppmärksamhet genom att i en debattartikel i DN föreslå att svenska kapitalister borde vara tack samma för de enorma rikedomar vi arbetare skapat åt dem genom åren. Sådan klarsyn från borgarna är ovanlig. Men facken och arbetarrörelsen i stort får inte nöja sig med ett enkelt tack, som inte kostar något.

i massprogram för att rusta upp den offentliga sektorn, vår infrastruktur, skolor, arbetsplatser och bostadsområden.

I en del s- eller v-styrda kommuner säger politikerna att de mycket gärna skulle rusta upp, och att nedskärningarna är ett "nödvändigt ont" eftersom de får för lite pengar från staten. Då måste vi kräva att dessa ombud från arbetarpartier vägrar att acceptera den nyliberala visan om att dela på kakan, vilket bara gör att olika svaga grupper ställs mot varandra; vill ni ha ett bra sjukhus eller hög personaltäthet i skolan?

En arbetarpolitik är istället att vägra göra en budget som "går ihop", och använda positionen i kommunerna till att initiera en riksomfattande kampanj för att få mer pengar från staten. Staten kan i sin tur ta pengarna från de rika genom radikalt höjda skatter för de rika och för stora företagen.

Om politikerna vägrar eller inte kan göra det, så måste vi byta ut dem.

I orter där företag som kanske varit vitala för ett helt samhälles eller en hel regions ekonomi läggs ned, i en del fall trots att de går med vinst måste vi kräva att få insyn i företagets räkenskaper. Om det visar sig att de faktiskt inte kan betala, måste vi kräva att de förstärkas under arbetarkontroll, utan ersättning till de gamla ägarerna.

För en kämpande kvinnorörelse

Kvinnor får ofta betala det högsta priset för nedskärningar och marknadsekonomins härjningar. Det är framför allt kvinnor som drabbats av nedskärningarna i offentlig sektor, och det är kvinnor som utsätts för våld och trakasserier i ett samhälle som låtit sexismen och kvinnoförtrycket gå framåt i stort sett obehindrat. Att rusta upp samhället är därför en kvinnofråga.

Inga lagar, ingen jämställdhetsombudsman eller välmenande ord kan ersätta en kämpande kvinnorörelse, som konfronterar de problem och det särskilda förtrycket kvinnor ställs inför och som organiserar sig över hela landet, i skolor, på arbets-

platser och i bostadsområden.

Den borgerliga feminismen vill ofta göra gällande att alla kvinnor hör ihop bara för

ARBETARMAKT Nummer 3, 2006

Utges av Arbetarmakt, svensk sektion av Förbundet för Femte Internationalen. Ansvarig utgivare: Gunnar Westin Ge ett bidrag: PG-nummer 47 40 254-0 E-post: info@arbetarmakt.com Hemsida: www.arbetarmakt.com Bokhandel: www.radikal.se

att vi inte duger något till. Det finns ju inga pengar att anställa folk för, lyder

S och v måste se till att resurser och ekonomiska medel vi har skapat omfördelas och används till att anställa människor

att de är kvinnor. Men också kvinnor är indelade i klasser, och en kämpande kvinnörelse måste arbeta sida vid sida med arbetarklassens män i kampen mot sexism och utslagning. Men de manliga arbetarna måste också solidarisera sig med och stöda kvinnornas kamp aktivt.

Speciella "kvinnopartier", som Feministiskt Initiativ, som bara angriper "patriarkatet" i största allmänhet och struntar i att ta sig an borgarna är en återvändsgränd för kvinnokampen. Kvinnornas frigörelse kan bara komma i och med att marknadens diktatur, som drar nytta av och aktivt skapar sexism och kvinnoförtryck, stöts.

Stoppa rasismen och främlingsfientligheten

Det är inte ovanligt att en "smårasistisk" eller främlingsfientlig kommentar slinker ut utan att kommenteras i sociala sammanhang, runt fikabordet eller i skolan.

Fortfarande skryter många politiker om hur generös den svenska flyktingpolitiken är. Men det är långt ifrån hur det faktiskt ser ut, med avvisningar, minskade kvoter och olika förslag på särskilda villkor, vilka i själva verket är statlig diskriminering av invandrare.

En tredje sida av samma problem är fascismens framväxt. Radikala arbetare, fackföreningsaktivister, vänstermänniskor, homosexuella och invandrare över hela landet känner av högerextremisternas närvaro genom allt från nattliga hot och glåpord på stan till rena överfall och mord.

Vi måste kräva att arbetarrörelsen bemöter alla dessa problem. Det bästa sättet är att våra arbetskamrater från andra länder själva dras med i kampen mot rasismen och främlingsfientligheten. Från arbetsplatser till ungdomsgårdar och fack måste kampen mot den statliga rasismen och det fascistiska slöddret få hög prioritet. Kampen börjar med insikten om att även invandrare är uppdelade i klasser, och att arbetare med svenskt och utländsk bakgrund har en intressegemenskap i vår kamp mot borgarna och de höga cheferna.

Speciella grupper och kommittéer inom arbetarrörelsen för invandrare måste organiseras.

Vi måste kräva att s och v avskaffar all statlig rasism och diskriminering, avvisar borgarnas hets mot invandrarna och sätter stopp för avvisningar och rasistiska flyktingkontroller. Hela den flyktingfientliga politik som utvecklats inom s under nittio- och tjugohundratalet måste rullas tillbaka och ersättas med en öppen och solidarisk

politik. När företag tar in arbetare från andra länder för att arbeta på lägre löner och ställa de svenska kollektivavtalen ur spel måste vi kräva att facken kämpar sida vid sida med dessa arbetare för deras och vår gemensamma rätt till arbete med rättvisa löner och villkor.

Beträffande det fascistiska hotet kan vi inte lämna kampen till statens polis eller lagar. Dels är polisens arbete mot fascisterna slött eller icke-existerande, och dels kommer lagar och förbud mot fascistpartier att i längden bara slå tillbaka på en kämpande arbetarrörelsen, som när den på allvar utmanar kapitalismen i så fall lika gärna kan kallas för samhällsfarlig och förbjudas av borgarna.

Upplysningskampanjer och liknande arbete är ett vapen mot fascismen. Men vi måste också kräva att arbetarrörelsen bemöter dem på gatorna med alla medel, och vägrar dem varje möjlighet att organisera sin terrorrörelse.

Fascism och nazism växer där samhällets skyddsnät går tillbaka. Upprustning av de mest nedgångna områdena och en bra livsmiljö för unga är också en del i kampen mot dess framväxt.

Solidaritet med världens förtryckta

Många arbetare och tjänstemän har svårt att tänka sig att "lilla Sverige" också är en imperialistisk stat. Men Sverige är inget undantag. Svenska företag deltar i utslagningen av världens arbetare och förtryckta och tvekar inte att dra nytta av lägre lönenivåer för arbetare i stater som ofta saknar alla demokratiska rättigheter.

Arbetarrörelsen måste kämpa för att Sverige på alla sätt verkar mot den internationella imperialismen. Alla svenska trupper måste dras tillbaka från Afghanistan, och Sveriges deltagande i FN-trupperna, som ofta tar vid när imperialismen behöver hjälp att ockupera ett land, måste avbrytas.

Det bästa sättet att solidarisera sig med arbetare och förtryckta i världen är att kämpa för att krossa den svenska kapitalismen som stöder detta internationella förtryck, att ställa svenska banker och andra multinationella företag under arbetarkontroll, kort sagt, att skapa en arbetarstat.

Istället för att stöda imperialismens utslagning av Irak, Afghanistan, Palestina och Libanon måste vi kräva att s och v solidarisera sig med det rättmätiga motståndet mot USA-imperialisterna.

Arbetarrörelsen måste ta initiativet till en massiv solidaritetsrörelse som dels

stöder arbetare och förtryckta i sin kamp, och dels pekar på att vägen framåt inte ligger i religiösa stater utan i att kampen också blir socialistisk.

För ett revolutionärt arbetarparti

All erfarenhet pekar på att den organisationsmodell SAP och v använt sig av leder till nederlag, och till byråkratiska och toppstyrda organisationer. Vi vet också att deras reformism inte på något sätt sätter stopp för kapitalismens härjningar.

Ännu är det bara en minoritet av oss arbetare och tjänstemän som dragit slutsatsen att det som behövs är ett revolutionärt arbetarparti. Men för att skapa ett sådant räcker inte vagt prat om en "socialistisk samling".

Ett nytt arbetarparti kan inte skapas förrän en stor del av de aktiva arbetarna skakat av sig tron på att s eller v på allvar ska förändra deras situation. Därför kan vi inte i vår kamp för ett revolutionärt arbetarparti bara låtsas som om dessa partier inte finns. Ett revolutionärt parti växer fram i vår kamp tillsammans med de av våra arbetskamrater som fortfarande har illusioner om s och v. När de konfronteras med "sina" partiets förräderier kan en brytning på massnivå ske, och stora arbetargrupper kan vinnas över till en revolutionär politik.

Ett sådant parti måste vara demokratiskt uppbyggt, men också erkänna det faktum att kapitalismen är internationell. Därför måste det också agera internationellt, och knyta band med revolutionära partier över hela världen i en gemensam kamp för att avskaffa kapitalismen. Fyra gånger tidigare har sådana försök gjorts. Lärdomarna från dessa måste dras, och ett nytt internationellt, revolutionärt parti, en Femte International, måste skapas.

Partiet måste bestå ha medlemmar från alla arbetarklassens olika yrken, kön och etniska grupper och med våra gemensamma erfarenheter enas kring ett nytt, revolutionärt program och gemensam aktivitet.

Vi vill skapa ett sådant parti, och ta matchen mot kapitalismen. Som ett steg på den vägen vill vi, tillsammans med alla de som har kvar delar av sitt förtroende för s eller v pröva ledarnas anspråk på att företräda arbetarna. Om de vinner valet säger de sig kunna använda den borgerliga staten för att hjälpa oss mot kapitalet. Så länge vår revolutionära kritik av denna idé inte har större stöd, finns behovet av att prova detta anspråk i handling.

Rösta på s eller v i höstens val – men ta strid för en arbetarpolitik!

Den internationella socialdemokratin och arbetarklassen – ett konfliktfyllt förhållande

Hur den kapitalistiska globaliserings påverkar arbetarklassen

förändrar också mycket i relationen mellan arbetarna och de

socialdemokratiska partierna i väst. Skapandet av nya skikt av arbetarklassen i främst

Kina och Indien har inneburit

en ny stor profitkälla för de multinationella företagen. Stora delar av den traditionella industrin i västvärlden flyttats till dessa och andra länder där lönerna är lägre. Följden i flera av de imperialistiska kärnländerna i Europa är att basen för upprätthållandet av ett privilegierat skikt inom arbetarklassen, arbetararistokratin, det skikt vars kortsiktiga intressen socialdemokratin traditionellt försvarat, kommit att eroderas.

De olika socialdemokratiska partiledningarna har dessutom på flera håll föresatt sig att gå i spetsen för angreppen på arbetarnas arbets- och levnadsförhållanden. Denna politik är parallell med den pågående förändringen av arbetarklassen, med en stark tillväxt i den hårt konkurrensutsatta servicesektorn i flera länder, samtidigt som den nyliberala offensiven gröper ut de av arbetarrörelsen tidigare vunna landvinningarna. Därmed har ett hål börjat vidgas där socialdemokratis politik i stort misslyckats med att dra in nya skikt av arbetare i återstoden av den traditionella välfärdsstaten, och ännu mindre i sina politiska organisationer.

Utvecklingen har dock varit ojämn. I Sverige, ett i ekonomiskt avseende privilegierat land, har processen inte gått lika långt som i andra europeiska länder eftersom socialdemokratin här har haft ett större manöverutrymme. Här har man än så länge, trots att man börjat införa det nyliberala programmet, inte sett sig tvingade att genomföra större angrepp riktade mot arbetarna. Därför är det inte heller konsigtigt att arbetarmajoriteten fortfarande följer socialdemokratin.

Tony Blairs New Labour i kris

Annorlunda, och mer drastisk, har utvecklingen varit i Storbritannien och Tyskland. I Storbritannien är Labourpartiet under Tony Blairs ledning inne på sin tredje mandatperiod. Blair är en medvetet nyliberal politiker och har i mångt och mycket tagit över den politik som Margaret Thatcher inledde redan på 1980-talet. När Blair kom till makten 1997 hade han am-

bitionen att skapa ett vanligt borgerligt liberalt parti utan organiska kopplingar till arbetarklassen. Detta har han inte lyckats med – även om han kommit en bit på vägen. Under de tre mandatperioderna har medlemsantalet i Labour mer än halverats. Allt fler arbetarväljare som länge stött Labour har lämnat partiet och slutat rösta på det.

Varför är inte så svårt att förstå: Vid valet 1997 var förväntningarna från partiets arbetarbas mycket höga. Labour sågs av många som ett verkligt alternativ till den tidigare Tory-regeringen. Den nyliberala politiken har dock inte kunnat infria dessa förväntningar i någon större grad. Under Blairs styre har klassklyftorna fortsatt att öka snabbt. Arbetarklassens arbetsförhållanden försämras stadigt år efter år. Andelen arbetare som arbetar på tillfälliga arbetskontrakt har skjutit i höjden. Närmare 2 miljoner, över 7 procent av den totala arbetskraften, kan nu räknas till denna skara. Övertidsarbetet har ökat, och antalet kvinnor som jobbar mer än 60 timmar i veckan har mer än fördubblats bara sedan sekelskiftet, från 6 till dryga 13 procent. Ojämligheten mellan kvinnor och män har ökat, inte minst som ett resultat av att Storbritannien under Labour har Europas dyraste barnomsorg (med 90 procent av verksamheten i privat regi). Labourledningens hetsjakt på asylsökande, ivrigt understödd av den brittiska tabloidpressen, införande av s.k. ASBO:s (Anti Social Behaviour Orders, en lag särskilt riktad mot ungdomar) och införandet av höga avgifter för universitetsstudier är andra exempel på åtgärder som bidragit till impopulariteten för Blairs regering.

Blair har inte heller dragit sig för öppen konfrontation med fackföreningsrörelsen. 2003 kämpade han för att krossa brandmännens strejk, vilket ledde till att det facket avbröt sitt ekonomiska stöd till Labour. Sedan uteslöts RMT, det brittiska järnvägsfacket, som är det snabbast växande i Storbritannien. Detta var ett aggressivt svar från partiledningen sedan medlemmarna röstat för att öppna upp fackets politiska fond för andra alternativ än Labour.

Den största sprickan mellan Labour och dess traditionella väljarbas orsakades dock av Blairs stöd till USA-imperialismens krigståg i Mellanöstern. Irakkriget har blivit en riktig flopp för Blair. Hans många lögner för att motivera

brittiskt deltagande i USA:s nykoloniala projekt visades öppet inför befolkningen. Antikrigsrörelsen gav uttryck för vreden mot kriget och Blairs inblandning och den 15 februari 2003 såg den största demonstrationen i England någonsin med upp emot 2 miljoner bara på Londons gator. I talarstolarna fanns flera fackföreningsledare som alla profilerade sig som motståndare till Labours högerkurs. Sprickan mellan partiet och omtalades som den största sedan 1940-talet.

Vid samma tidpunkt började trycket underifrån göra sig påmint i arbetarnas massorganisationer. TUC, den brittiska motsvarigheten till LO, tog offentligt avstånd från Blairs krig och allt fler ledare började vädra sitt missnöje. Blairs motstånd mot att avskaffa de av Tory-regeringen införda och djupt hatade anti-strejklagarna gav extra bränsle åt den eld som börjat flamma. I sju fackföreningar valdes ordföranden som uttalat sitt motstånd mot Labours regering.

Denna opposition, benämnd som "the awkward squad" (ung. "det svårkontrollerade gänget") saknade dock en politisk lösning på de ökade sprickorna. De nya ledarna var både ett uttryck för det utbredda missnöjet med Labour, samtidigt som de representerade en del av den fackliga byråkratin som sett sig tvingade att söka nya vägar för att behålla sina privilegier. Det visade sig snart att de i flertalet fall inte förespråkade någon verklig brytning med Labour. Bristen på gräsrotsnätverk i fackföreningsrörelsen som skulle kunna hålla sina nya ledare ansvariga gjorde att dessa kunde samla fackföreningsapparatens i sina händer, liksom makten vid förhandlingarna med arbetsköparna. I varje allvarlig strid har dessa ledare sålt ut kampen så fort tillfälle uppstått.

Därmed kunde de efter 2003 avvärja det kampuppsving som växt fram. Till sammans med kvarvarande Labour-lojala ledare inom facket skar flera av dem i slutändan ner sin kritik mot Labour till ett argument för att "återta" partiet. Denna taktik var en återvändsgränd på alla sätt och vis. Det bevisades inte minst av att ett sådant projekt, enligt dess förespråkare, skulle föra fram ledare som Gordon Brown till makten i partiet.

Skillnaden mellan Brown och Blair är härfin. Brown är precis av samma nyliberala skrot och korn. Den enda skillnaden

består i att han pratar med fackföreningsbyråkraterna, något som inte betyder att han är beredd att ändra sig. Vid 2004 års partikongress var alla de tidigare så missnöjda fackliga ledare tysta. De hoppades att Brown skulle göra jobbet åt dem. När han ingick en pakt med Blair följde ledarna snällt efter.

De flesta av ”vänsterledarna” har, i stället för att utmana partiledningen, i konsekvens med detta i slutändan sett sig tvingade att driva en kampanj för att arbetare inte skall bryta med Labour. De enda undantagen har varit ledare som Bob Crow (RMT – järnvägsarbetarna) och Mark Serwotka (PCS – kommunaltjänstemannaförbundet). Dessa ledare, som fortfarande inte testats på allvar, har dock misslyckats med att kämpa för ett nytt alternativ till Labour och på så sätt har även dessa reflekterat ”vänsterledarnas” rädsla för politisk självständighet från Labour och reformismen.

Såsom utvecklingen i Storbritannien visat måste kampen för ett nytt arbetarparti föras även i polemik mot dessa ledare. Att behovet av ett nytt arbetarparti är högaktuellt visades igen i år med det skarpa raset i väljarstöd för Labour i kommunalvalet i maj (med stora förluster i partiets traditionella, arbetardominerade fästen). Det underströks även av det ökade stödet för partier som utmanat Blairs regering i centrala frågor såsom Irakkriget (Respect, Liberaldemokraterna). Agitation för ett nytt arbetarparti – och för att detta ska bli ett revolutionärt politiskt alternativ till Labours reformism – kommer att vara avgörande för den kommande perioden, om den nuvarande krisen skall utmynna i något positivt. Labours regering kommer nämligen att fortsätta på den nyliberala kursen. Kommande angrepp mot pensionssystemet och privatiseringen av utbildningssektorn mot bakgrund av växande radikalism i arbetarleden, senast uttryckt i den en miljon starka strejk som genomfördes av offentligt anställda mot pensionsförsämringar tidigare i våras, visar på detta.

Splittring i den tyska socialdemokratin

Även i Tyskland har den tidigare SPD-regeringens förda politik lett till allvarliga motsättningar mellan partiets ledning och dess medlems- och väljarbas. Motsättningen har lett till en större splittring, och att ett nytt alternativ vuxit fram, det nya Vänsterpartiet. Detta parti är en sammanslagning av det f.d. statsbärande DDR-partiet PDS (Partiet för demokratisk socialism) och WASG (”Valalternativet för social rättvisa”).

Bara några månader efter SPD:s valseger våren 2003 utstakade Gerhard Schröder, tidigare en man som värnat om partiets band till fackföreningarna, partiets linje i ”Agenda 2010”. Innehållet sammanfattar de åtgärder som den tyska borgarklassen vill genomföra för att stärka sina kort i konkurrensen med sina största utmanare, främst USA och Japan. Detta sker mot bakgrund av ett Tyskland i stagnation. Motorn i ekonomin, landets export, har i sin tur drabbats mycket hårt av dollarraset och den dyrare euron.

Tiotusentals arbetare har de senaste åren avskedats från landets bilfabriker. Den inhemska efterfrågan löser inte den tyska kapitalismens problem. SPD blev verktyget för att vända denna situation. Agenda 2010 syftar till att genomföra en ”flexibilisering” av arbetsmarknaden, genom att försämrade och på sikt avskaffa såväl arbetarskyddslagstiftning och gällande löneavtal. Dessutom ska också arbetslöshets rättigheter och ekonomiska stöd inskränkas. Detta är början på en koncentrerad attack som vida överstiger något som den kristdemokratiske CDU-regeringen uppnådde under sina 16 år i regeringsställning.

Motståndet mot detta program från fackföreningsledarna under senvåren samma år var långt ifrån tillräckligt. När fackföreningsledarna sedan saboterade IG Metalls strejk för 35-timmarsvecka i landets östra del, för att tillmötesgå kraven från cheferna på företag som Opel i den västra delen, spelade detta en viktig roll i framväxten av en militant opposition från arbetarklassen och de sociala rörelserna. Mot slutet av året ökade denna.

I en demonstration som samlade 100 000 deltagare, däribland tusentals industriarbetare, och som organiserades trots fackföreningsledningens motstånd syntes antikapitalistiska banderoller, och kravet på en generalstrejk restes brett. Detta tvingade de fackliga ledarna att ändra taktik. På olika konferenser och på Europas Sociala Forum i Paris höll ledare för industrifackföreningen IG Metall och ver.di, som organiserar de offentligt anställda arbetarna, radikala tal.

I april 2004 demonstrerade 700 000 i Berlin, Köln och Stuttgart med ledarnas stöd. Men detta var slutet, inte början, på den kampanj ledarna tänkte genomföra. DGB, tyska motsvarigheten till LO, demobiliserade sedan rörelsen och erbjöd istället ”arbetarpetition” riktad mot regeringen. Detta helt passiva svar i förhållande till de verkliga uppgifterna, ledde till framväxten av två oppositionella tendenser som sedan gick samman i WASG. Den ena av de två tendenserna leddes av

lokala fackföreningsledare i IG Metall, flera av dem f.d. SPD-medlemmar. Den andra utgjordes av vänsterintellektuella anhängare av Keynes ekonomiska idéer och fackföreningstoppar i ver.di. Uppmuntrade av ”måndagsdemonstrationerna” under hösten 2004, mobiliseringar mot regeringen som spreds som en löpeld särskilt i landets östra, mer eftersatta del, började detta parti diskutera vägen framåt.

Partiet kom att domineras av fackbyråkratin samtidigt som det reflekterade trycket från ett avantgarde som började bryta med SPD. Byråkratin, som utvecklat samarbetet med PDS i den koalition mellan de båda som kallas Vänsterpartiet, har satt som medvetet mål att organisera partiet på en helt reformistisk grund.

En del av detta har varit att försöka stoppa all intern opposition mot samarbetet med PDS – som i många valkretsar (bl.a. i den krets Berlin ingår i) samarbetat med och genomfört SPD:s nyliberala reformer. I våras ledde detta till att ett motstånd bestående av olika vänstergrupper, bl.a. Förbundet för Femte Internationals (F5I) tyska sektion Gruppe Arbeitermacht, började formeras. Tillsammans med arbetaraktivister på basplanet organiserades möten mot den förda politiken.

Revolutionärers uppgifter

I både Storbritannien och Tyskland har den senaste utvecklingen inneburit nya uppgifter för revolutionärer. F5I:s brittiska sektion Workers Power har uppmanat arbetare att bryta med Labour och vägra stödja partiet i val, samtidigt som man agiterat för ett nytt arbetarparti på ett revolutionärt program i fackföreningarna. Våra kamrater kommer också att resa krav på fackföreningsledarna att bryta med Labour och mobilisera för ett nytt parti.

Den tyska F5I-sektionen ställer upp i val som oberoende revolutionära kandidater för Vänsterpartiet i ett av Berlindistrikten. Kampen har bara börjat. Byråkratin har fortfarande kontrollen, men projektet för ett nytt reformistiskt parti med vänsteransikte kommer att stöta på motstånd. Klasskampen kommer sannolikt att växa i och med att den nya regeringen, en allians bestående av SPD och CDU, kommer att fortsätta angreppen mot den tyska arbetarklassen. Våra tyska kamrater kommer inom såväl som utanför Vänsterpartiet att argumentera för behovet av revolutionär klarhet i förhållande till de olika oppositionella krafterna samtidigt som de kommer att fortsätta pressa de fackföreningsledare som gör eftergifter att bryta med SPD.

Gunnar Westin

Borgaralliansen i kapitalets ledband

Det händer ibland att radikala arbetare och ungdomar säger sig vilja straffa s-regeringen för dess usla politik genom att bana väg för en öppet borgerlig regering. Då skulle socialdemokratin vakna till liv och rensa upp i träsket med privilegier och högerpolitik... Hur ser den borgerliga alliansens chanser ut inför valet 2006?

Kanske har Reinfeldt och de andra, som idag är mindre segerrusiga än för ett halvår sen, insett det kloka i den gamle centerledaren Gunnar Hedlunds påpekande: man ska inte sälja skinnen innan björnen är skjuten. Och hur många gånger har vi inte bevittnat scener som den på folkpartiets landsmöte förra året när segervissa liberaler försökte övertyga sig själva genom att sjunga: *We are the winners*.

Förutom det faktum att mycket få lönearbetande i det här landet har något att glädja sig åt inför utsikten av en borgerlig valseger, brukar det straffa sig att räkna ut socialdemokratiens vallokotiv innan det på allvar rullat igång. Dess kraft och förmåga att än en gång öva utpressning mot arbetare och ungdomar är välkänd: även om ni inte gillar s-regeringens politik, är det verkligen en borgerlig regering ni vill ha? Vill ni verkligen se Reinfeldt som statsminister?

Det är självklart att vi inte vill se en regering med Reinfeldt som statsminister. Om vi börjar gissa på övriga borgerliga regeringsmedlemmar, stiger adrenalinet snabbt: Gamle militären Jan Björklund, som skolminister, kristdemokraten Göran Hägglund som etikminister, Leijonborg själv som den fuskminister han gärna vill se, Mauricio Rojas som integrationsminister, Johan Pehrsson som justitieminister...

I sista hand blir frågan om vad alliansen egentligen kan genomföra om den får regeringsmakten en fråga om styrkeförhållandet mellan de ingående partierna. De fyra partierna företräder olika intressegrupper inom det borgerliga läget. Storkapitalet företräds som tidigare av högern, numera under beteckningen moderaterna. Under Reinfeldts period som partiledare har moderaterna försökt skapa en annorlunda framtoning. Man hävdar till och med att m är det nya arbetarpartiet, som i viss mån står för den gamla socialdemokratiens värderingar.

Partiets nedtoning av skattesänkningar – som förre partiledaren Bo Lundgren knappt kunde öppna munnen utan att nämna – och en läpparnas bekännelse till

den svenska modellen på arbetsmarknaden, dvs. kollektivavtal, markerar en vändning bort från nyliberalismen till en politik som mer förknippas med exempelvis de tyska kristdemokraterna i CDU.

Istället för frontalangrepp mot arbetarrörelsen hoppas man kunna rasera våra landvinningar steg för steg. En förutsättning för det är att besegra socialdemokratin i kampen om regeringsmakten. Eftersom inget annat verkar hjälpa, försöker moderaterna nu framställa sig som arbetarnas och småfolkets enda sanna vän. Genom att underlätta för det som kallas företagande och ständigt upprepa värdet av arbete som källa till försörjning hoppas man kunna blanda bort korten.

Kristdemokraterna tävlar närmast med moderaterna om konservativa väljare, men partiets bas är utpräglat småborgerlig. Det rör sig om grupper av småföretagare, gärna med kristna värderingar, och allmänt konservativa människor som längtar tillbaka till en "annorlunda kapitalism" som aldrig funnits; en tid när homosexuella inte var synliga på samma sätt som idag, när samhället byggde på mindre enheter, när familjen och hemmet var tillvarons centrum och en tid när girigheten hade moraliska och etiska gränser. Det är, kort sagt, ett ideal som aldrig funnits under kapitalismen och som idag förblir en ren utopi. Moderaterna inser att klockan inte kan vridas tillbaka. Därför har man övergivit en del av de klassiskt konservativa idealen och därmed skapat utrymme för kristdemokraterna.

Den borgerliga "fyrklövern" innehåller också folkpartiet, vars liberalism starkt betvivlas av många liberaler. En ledarskribent i *Dagens Nyheter* skrev i augusti i år att centerpartiet övertagit folkpartiets roll som det liberala partiet. Den liberala traditionens få inslag av radikalism är nu utrensade av Leijonborg och medarbetare. Det som nu gäller är hårdare tag och att ställa krav på den ena eller andra gruppen, från invandrare till skolelever.

Det går knappt en vecka utan att Leijonborg och hans kumpaner, med Jan Björklund och Mauricio Rojas i spetsen, lanserar förslag om nya grupper som ska sättas åt. Eleverna ska helst bedömas och få betyg från de första stegen i skolan. Invandrare ska kontrolleras och bedömas utifrån språkkunskaper; de ska lära sig "svenska värderingar" genom att läsa skönlitteratur som godkänts av "experter". De enda som aldrig nämns i de ändlösa kraven är de rika och välbärgade.

Folkpartiet sparar ingen möda när det gäller att beskriva svenska förorter

som ghettoliknande områden. Den segregation som utan tvekan finns ska dock, enligt Leijonborg och Rojas, avhjälpas med mer av det som redan orsakat problemen. Förorter som betecknas som problemområden ska särbehandlas, och invandrarnas "talang" för företagande ska främjas. Folkpartiet låtsas inte veta om att många "invandrare" tvingas driva egna företag på grund av diskrimineringen på arbetsmarknaden.

Medan de tre övriga borgerliga partierna för tillfället ligger lågt med synpunkter på lagstiftningen för arbetsmarknaden och facketts roll i den svenska modellen, är det annorlunda med centern. Under den ständigt leende Maud Olofssons ledning försöker partiet nå nya grupper av väljare. Centerns gamla profil som ett parti för småfolket med en tydlig inriktning på den politiska skalans mitt är helt borta. Partiets vacklan mellan blocken likaså. Under Olofsson har Centern blivit något av ett nyliberalt parti: försämringar av rättigheterna för ungdomar i arbetslivet lyfts fram, EU-motståndet är försvunnet och kärnkraften har plötsligt blivit mindre farlig.

Vilken politik kommer att dominera om alliansen vinner valet? Det är för tidigt att säga. Men moderaterna blir sannolikt största borgerliga parti och kommer därmed att dominera i kraft av andelen väljare. De andra partierna kommer att slåss för sina borgerliga särintressen men har inte samma förankring i den svenska kapitalismens övergripande behov som moderaterna.

Fler privata skolor, daghem och sjukhus, fler religiösa skolor, skattelättnader för "hushållsnära tjänster" – dvs. pigjobben, nedskärningar och inte minst kontroll av allt och alla utom storkapitalet. Så ser den politik ut som inledningsvis kan förväntas av en öppet borgerlig regering.

Det räcker mer än väl för att inse att den borgerliga alliansens politik ligger långt ifrån vad som behövs för att göra livet drägligare för de flesta arbetare, ungdomar och kvinnor. Om de vinner valet måste arbetarrörelsen vara stridsberedd och omedelbart börja mobilisera för att bjuda motstånd.

Per-Olof Mattsson

De borgerliga småpartierna

Det finns en del arbetare och ungdomar som uppfattar Nils Lundgrens Junilistan som en frisk fläkt i svensk politik. Lundgrens kritik av överdriven centralisering och byråkrati kan lätt förväxlas

med populistisk radikalism. Det är dock en synvilla. För Junilistan är inte bara toppstyrt, det är också reaktionärt och företräder de kapitalister och andra välbärgade grupper som tjänar på att Sverige håller sig utanför EU.

Efter framgångarna i Europaparlamentet framstår nu Junilistan som ett alternativ även i riksdagsvalet. Även om partiet i hög grad saknar ett program bör ingen arbetare låta sig luras. Det räcker med att se efter vilken grupp Junilistan anslutit sig till i Europaparlamentet, nämligen den grupp där rasister och nationalisterna samlats kring sitt reaktionära nej till EU. Det är också Junilistans naturliga hemvist.

Den som tror att den svenska arbetarklassen kan försvara sina intressen genom att förlita sig på den svenska borgarstaten begår ett stort misstag. Det är bara möjligt om vi accepterar produktivkrafternas europeisering – och globalisering – och på den grunden kämpar för våra intressen tillsammans med arbetare i andra länder. Den penningstinna partiledningen i Junilistan har dock inga ambitioner att företräda vanliga arbetare och ungdomar.

Junilistans ”svenska” profil liknar i många avseenden SAP:s traditionella övertygelse att den borgerliga staten är arbetarklassens främsta värn. Det är därför inte så förvånande att även mycket trogna socialdemokratiska väljare bryter sin vana och röstar på dem. Men detta är att hamna ur askan i elden.

Junilistan

Alla verkar vara överens om den svenska sjukvårdens problem med ekonomi, byråkrati och köer till behandlingar. Men ingen gör något åt det. Istället försöker landstingen centralisera sjukvården och lägga ned mindre sjukhus. Överallt möts detta med rätta av motstånd. I särskilt utsatta områden har protesterna övergått i bildandet av särskilda partier för att driva frågan om rätten till en bra sjukvård på inte alltför långt avstånd från hemmet.

Lokalt bildades därför sjukvårdspartier ibland annat Dalarna, Norrbotten, Uppland, Skåne, Västmanland och Stockholm. I flera län har man ställt upp i lands- tingsvalen, med flest röster i Norrbotten. I

december 2005 bildades ett rikstäckande alternativ inför riksdagsvalet.

Ett parti som värnar sjukvården låter ju vid första anblicken som något positivt. Men sjukvårdspartierna har tydligt visat att de hör hemma på den borgerliga sidan. De pengar de vill tillföra sjukvården ska nämligen tas från andra delar av den of- fentliga sektorn.

Utbyggnaden av sjukvården finansieras alltså med nedmontering av annan social service, och man spelar på så sätt ut arbetare mot varandra. Reformerna handlar helt enkelt om att dela upp skattepengarna på ett lite annorlunda sätt än vad de andra partierna gör.

Men detta är inte lösningen på de finansieringsproblem sjukvården har, lika lite som för andra delar av den offentliga sek- torn. Socialister måste istället vägra ställa upp på den borgerliga statens olika metoder för att styra in kampen på en debatt om hur man ska ”dela på kakan”. Vi säger som det är: att pengarna finns i samhället. De finns bara inte på rätt plats. Istället för att hjälpa staten att skära ner så skonsamt som möjligt, vägrar vi ge avkall på något av de behov arbetarklassen har. De enorma summor storbolagen årligen rånar arbetarklassen på måste återtas för att bekosta, bland annat, en bra sjukvård för alla, utan nedskärningar på andra områden.

Miljöpartiet

Miljöpartiet är ett av de mindre partier som trots sin inriktning på en fråga har lyckats komma in i riksdagen, och hållit sig kvar i över 10 år.

När partiet bildades 1981 var det till följd av kärnkraftsomröstningen och den låga miljömedvetenheten som fanns i de svenska riksdagspartierna. I valet 1988, kom partiet över 4%-gränsen och in i riksdagen.

Mp definierar inte gärna sig själva utifrån en höger-vänsterskala, utan talar hellre om den ”gröna ideologin”. De ingår i regeringssamarbetet med v och SAP, men ses av många som något av en ”radikal” opposition mot sossarna, kanske till och med som ett vänsteralternativ.

Några av deras kärnfrågor; miljö och djurrätt, HBT-frågor och internationell solidaritet (där fr.a. före detta mp- riksdagsledamoten Gustav Fridolin har uppmärksammats för sitt Palestinaarbete) förs annars fram främst av vänstern. Mil-

jöpartiet utesluter dock inte ett samarbete med det borgerliga blocket, och det borde väl utesluta alla tankar på att partiet skulle ha någon slags vänsterprägel, utöver några av de frågor som de driver.

Miljöpartiet representerar inte arbetarklassens intressen och dess väljarbas kommer heller inte främst från lågavlönade, utan de är ett rakt igenom småborgerligt parti. Ett huvudkraven på partiets hemsida är ”Ett brett program för en ny småföretagarpolitik”. Samtidigt nämns få, om ens några, krav på anställningstrygghet eller något som skulle förstärka dess vänsterprofil.

År 2003 röstade partiet, tillsammans med borgarna, fram en lag som skulle ge företag med mindre än 10 anställda rätt att frångå lagen om anställningsskydd (LAS). Principen om ”sist in, först ut” kunde bortses för två av företagets anställda. Vänsterprofilerade Gustav Fridolin, som även är medlem i den syndikalistiska fackföreningen SAC, valde att inte lägga någon röst vid omröstningen.

Enligt LO har minst 200 LO-medlemmar förlorat jobbet pga. undantagsregeln. ”Närmare hälften av dessa kända undantag är helt oacceptabla. Från olika håll i landet rapporteras om undantag som drabbar gravida, föräldralediga och äldre arbetskraft”, skriver fackförbundet i ett pressmeddelande.

En bra miljöpolitik måste vara en politik som gynnar de arbetande massorna och står under deras kontroll. När drivkraften i ekonomin inte längre är profiten, utan människans behov, kan produktionssätt och livsstil ändras på ett sätt som förbättrar miljön, endast då kan motiven bli klara. En kapitalist skulle endast undvika skador på miljön om han hade ekonomiska intressen av det.

Vetenskapen har kommit långt och det finns alternativa drivmedel och annat tillgängligt, men kunskapen utnyttjas inte eftersom det kortsiktigt skulle kunna innebära en ekonomisk förlust för kapitalisterna. Forskning för miljövänliga alternativ skulle kunna satsas än mer på under en socialistisk ekonomi. Dessutom tar en socialistisk politik ställning och gynnar arbetarnas intressen även i andra avgörande frågor.

Arbetarmakt är för en miljövänligare värld, men vi tror att vägen dit går genom en socialistisk revolution, så att den härskande klassen inte längre kan sätta sitt profittänkande framför de mänskliga behoven.

**Gerda Danielsson
Per-Olof Mattsson**

SP, RS och Osynliga Partiet: Vänstern och valet

I vår huvudartikel förklarade vi varför Arbetarmakt uppmanar arbetare och vänsteraktivister att i höstens val rösta på s eller v, men ta strid för en arbetarpolitik.

I den här artikeln tittar vi närmare på vad andra delar av vänstern säger om valet – dels de grupper till vänster om v som säger sig vara ett alternativ, och dels vänsterargument för att inte rösta alls.

Den svenska vänstern är uppdelad i flera mindre grupper. Som socialist i Sverige är det livsviktigt att ha ett aktivt förhållningssätt till socialdemokraterna och vänsterpartiet, de reformistiska arbetarpartierna. Arbetarmakt menar, att den verkliga makten i landet egentligen inte innehas av regering och riksdag, utan att alla viktiga beslut istället tas i styrelserum och i storföretagens ledningar. Givetvis har regerings-, riksdags- och lokalpolitikerna viss makt, men i slutändan heter det alltid att det saknas pengar. Och ofta står politikerna makt- och mållösa när internationella företag med ett penndrag på ett papper lägger ner företag och ödelägger hela orter. I grunden sitter politikerna med uppdraget att administrera den borgerliga staten, att kanske i bästa fall dämpa smälarna mot löntagarna.

Det betyder inte att vi kan låtsas som att parlamenten inte finns. Det bästa sättet att tackla problemet är istället att, när möjligheten ges, ställa upp i val för att från sin parlamentsplats inför en masspublik visa hur begränsade parlamentens makt är, och på behovet av att bryta med kapitalismen och den borgerliga staten helt. En kommunist i riksdagen som konsekvent vägrade acceptera den nyliberala politiken och ständigt pekade på otillräckligheten i den borgerliga politiken skulle kunna göra mycket för att krossa det förtroende många arbetare och tjänstemän har i att den borgerliga staten kan agera i vårt intresse.

Som socialist och revolutionär vore det dessutom idiotiskt att inte låtsas om valtiderna, då politik är på agendan och diskuteras på alla arbetsplatser och i alla hem.

Dessa idéer, som har utvecklats genom generationer av arbetarkamp och som Arbetarmakt står för, säger sig också flera av de mindre vänstergrupperna dela. De skiljer sig dock från oss i flera frågor,

bland annat om den rätta metoden för att bryta loss arbetarna från reformismen, där de ofta vill ställa upp i val och sakta men säkert samla fler röster tills massorna magiskt bryter med s eller v, och på frågan om vilken slags politik man ska presentera i valet. Vi kan inte uppmana någon att rösta på dessa alternativ till vänster om vänsterpartiet.

Socialistiska Partiet

Socialistiska Partiet (SP) är en av de större grupperna inom svensk vänster. Liksom Arbetarmakt säger sig SP basera sig på trotskismen, den revolutionära socialism som utvecklades i opposition till stalinismens centralstyrda, nationalistiska förvrängning av arbetarstaten i Ryssland. SP, som idag samlar några hundra medlemmar, ställer i år inte upp i val på riksnivå, men väl i ett par kommuner.

I riksdagsvalet uppmanar SP sina sympatisörer att rösta ”mot borgarna”, det vill säga, på socialdemokraterna eller vänstern. Man säger sig också, precis som Arbetarmakt, se dessa partier som ”borgerliga arbetarpartier” – partier med en borgerlig ledning, men med arbetarklassen som huvudsaklig bas. Men medan man erkänner detta faktum, avhåller sig SP samtidigt från att ställa några som helst krav på de politiker många arbetare ser som sina egna.

Anledningen till att rösta på s eller v är för SP ”inte för att de är bra, utan för att de är mindre dåliga än de borgerliga.” Det här är en felaktig inställning. En s-regering för också en borgerlig politik, även med påtryckningar från v. Skillnaden gentemot borgarna är att både s och v har speciella relationer till arbetarklassen. Därför kan vi som en taktik göra gemensam sak med alla som röstar på s och v och samtidigt föra fram aktiva krav som kan utveckla arbetarväljarnas politiska medvetenhet. Vad som behövs är ett sätt att kämpa sida vid sida med arbetare som ännu röstar på s och v för att få dessa att inse att partierna inte bara är ”mindre dåliga”, något de flesta redan vet, utan också

att det som behövs är ett nytt, revolutionärt arbetarparti.

Och SP talar också om behovet av ett

nytt, ”demokratiskt, levande och stridbart” arbetarparti. Men hur, utan att uppmana till att ställa krav på arbetarpartierna, har man tänkt sig att arbetarklassens stöd ska skifta från de ”mindre dåliga” s och v till detta nya arbetarparti? Det förblir en gåta.

I de kommuner där SP ändå ställer upp är programmet långt ifrån tillräckligt. ”Det enda vi lovar,” skriver partiet på sin hemsida, ”är att vi skall göra allt för att stoppa fortsatta försämringar av välfärden och att vi skall fortsätta arbetet med att bygga ett demokratiskt, levande och stridbart arbetarparti.” Den som vill arbeta för en revolutionär förändring har enligt detta inget att hämta hos SP.

Istället för revolutionär propaganda pratar SP om ett socialistiskt ”systemsifte”. De arbetare som dragit revolutionära slutsatser är idag en liten minoritet. Men vägen till att bryta denna situation är inte att, som SP, inte låtsas om sin revolutionära politik. All sådan populism slutar i att man blir ett nytt, mindre vänsterparti med samma gamla reformistiska lösningar.

Rättvisepartiet Socialisterna

Rättvisepartiet Socialisterna (RS) har sedan förra valet kommunala mandat i Umeå och Luleå. Förutom lokalt ställer de också upp i riksdagsvalet.

RS åberopar sig, liksom Arbetarmakt, visserligen på trotskismen. Men samtidigt klarar inte RS av att förklara hur kampen för de krav man föreslår kan integreras med ett revolutionärt program. Ordet revolution försöker RS att så långt som möjligt undvika, och det reserveras mest för att beskriva historiska händelser och situationer i andra länder.

Inför valet 2006 vill RS ställa upp för att ta kamp för ett nytt stort arbetarparti. Arbetarmakt menar också att det behövs

ett nytt arbetarparti. Men till skillnad från RS vill vi kämpa för att ett sådant parti antar ett revolutionärt program. Vi menar också, som vi pekat på ovan, att en taktik för att formera ett sådant arbetarparti måste bygga på en icke-sekteristisk hållning till s och v, annars kommer man inte vinna över arbetarna från de två senare partierna.

Den koppling som RS gör mellan sina föreslagna reformer och socialismen är att man kräver ett förstatligande av storföretag och banker. Detta är det mest radikala som RS kan komma på, och där upphör också radikalismen. Men om ett sådant förstatligande utförs av den borgerliga staten får man det som Lenin kallade för statskapitalism.

RS vill till varje pris undgå att nämna att man vill krossa den borgerliga staten, trots att man åberopar sig på t.ex. Marx, Lenin och bolsjevikerna. Ingenstans i RS valplattform eller i sin tidning skriver RS att man vill upplösa poliskåren, militären och övriga delar av den borgerliga våldsmaskinen för att ersätta dessa med arbetarmiliser och arbetararméer. Bakgrunden är att RS internationella organisation CWI historiskt har förespråkat en fredlig och parlamentarisk väg till socialismen.

Det är mot denna bakgrund som Arbetarpartiet beskriver RS politik som centristisk, som försöker kombinera revolutionära och reformistiska ståndpunkter.

En vägran att öppet deklarerat att man vill bryta med den borgerliga staten gör också att flera av de reformer som RS kräver blir halvdana. RS kräver exempelvis att man ska försvara rätten till asyl, men vågar inte ställa kravet på att öppna gränserna. Detta är ett typiskt exempel på hur RS inte vill ställa krav som på något sätt skulle skaka om det nuvarande samhället.

I Umeå kommunfullmäktige kräver RS bland annat 100 nya tjänster inom äldreomsorgen, minimilön på 17 000 kr, med mera. De ökade utgifterna kostar 105 miljoner kronor. Detta täcks också med exakt samma summa i form av ökade inkomster för kommunen. Ingen av de poster som föreslås öka inkomsterna inbegriper dock en ökad beskattning av storföretag och de rika, antagligen för att RS håller sig till de nuvarande spelreglerna för kommuner, som inte har rätt att införa sådana beskattningar.

Frågan är om man som revolutionär ska ge sig in i spelet att alltid vara "konstruktiv" och täcka alla ökade utgifter med ökade inkomster enligt nuvarande gällande lagar. Detta riskerar nämligen leda till att man går samma väg som (s) och (v).

I *Offensiv* nr 691 kan man läsa att socialdemokratiet "förvandlades till ett borgerligt parti" under 1990-talet. RS ställer sig därför neutrala i valet mellan den moderatledda alliansen och socialdemokraterna.

I valet år 2006 finns tyvärr inte en arbetarregering på en socialistisk politik som ett reellt alternativ. Frågan är hur man ska bryta (s) makt över arbetarna. Detta är en process, inte en enskild händelse som kan forceras fram genom enkla slagord. Arbetarpartiet menar att "extremvänstern" inte kan ställa sig neutral mellan å ena sidan en socialdemokratisk regering och å andra sidan en rent borgerlig regering. Detta måste dock kombineras med att vi lägger fram ett tydligt revolutionärt program som ett alternativ till s:s och v:s borgerliga nedskärningspolitik. På båda dessa punkter skiljer vi oss från RS.

Frihetliga och anarkister

När man ser hycklande liberaler stöda USA:s och Israels krigspolitik, H&M:s VD förklara att det är rätt att ge miljarder till aktieägarna (till stor del honom själv) istället för till de absurda underbetalda arbetarna i Sydostasien som syr H&M:s kläder, och poliser som tillåter öppna nazister att marschera men spöar antifascister är det naturligt att gripas av en stark vilja till uppror.

Det är vidare naturligt att inte vilja inrikta sitt engagemang på att backa upp Lars Ohlys ständiga anpassningar till sosseledningen eller gamla Stalinvurmars framhävande av den svenska nationen. Det saknas verkligen inte grund för vad som av många anses som den mest revolutionära strömningen – olika former av anarkism, frihetliga och hur som helst strömningar som inte åberopar sig på leninismen.

Den mest aktuella av dem i nuläget är det så kallade Osynliga Partiet, som fått såväl ganska stort stöd bland radikala ungdomar som stor uppmärksamhet i media – medieintresset har i första hand rört attacker på exempelvis Centerpartiets lokaler. Själva konceptet för OP går ut på att stödja all progressiv kamp, utan att kämpa för ett bestämt program. Kamp definieras tämligen brett, inte bara som strejker och demonstrationer, utan även snatteri och att planka på tunnelbanan samt skadegörelse mot t.ex. banker kan ingå.

I avsaknad av ett samlat program kan förstås olika delar (fraktioner) av rörelsen lägga tonvikt på olika saker. Naturligtvis stöder kommunister kamp och initiativ underifrån, men problemet med OP är i

grunden samma problem som med andra frihetliga rörelser. Det behövs inte bara kamp underifrån, det krävs att vi samlar en stor revolutionär rörelse.

Ett vanligt sätt att uttrycka OP:s koncept är att man stöder all kamp som underminerar kapitalismen. Om man med det tänker sig kapitalismen som ett stort hus, som till slut kommer att rasa om man hackar tillräckligt på nedervåningen är ståndpunkten direkt felaktig. Kapitalismen kan inte avskaffas bara genom ett kontinuerligt underminerande, det krävs ett samlat revolutionärt angrepp som kan avskaffa kapitalismen och dess statsapparat och hindra att de forna kapitalisterna återtar makten – det krävs ett uppror, och det krävs en organiserad arbetarpartiet för att organisera det nya samhället.

Ett massuppror, i likhet med all masskamp, är inte samma sak som många små strider samtidigt. En demonstration som ska försöka stoppa en nazimarsch som skyddas av polis kan inte bara vara en samling individer, den måste kunna försvara sig mot angrepp eller bryta igenom poliskedjorna på ett samlat, medvetet och organiserat sätt. Det behövs en ledning.

Uppgiften för kommunister är bygga ett parti som kan kämpa för och ta ledningen i alla sektorer av kampen. Vi gör det dessutom öppet – hos frihetliga är det lustigt nog inte alls ovanligt med mer eller mindre hemliga grupper som inte är öppna med sina mål men som agerar som en självutnämnd ledning för kampen. Kommunister är öppna med sina mål – i den mån statsmakten tillåter det förstås – och inser att en effektiv ledning bara kan byggas genom att vi vinner arbetarklassens förtroende.

Därför förespråkar vi att rörelser och organisationer demokratiskt väljer sin ledning, en ledning kommunister kämpar för genom att vi förklarar våra idéer och praktiskt visar hur vi vill genomföra dem. Att försöka komma ifrån behovet av en ledning genom frihetliga teorier, och att därigenom underlåta att öppet inför de skikt som kämpar välja en ledning, resulterar i praktiken i att ingen effektiv ledning byggs, eller att en självutnämnd ledning tar över kontrollen, vilket i själva verket knappast är mer "frihetligt", vilket inte hjälper till att höja arbetarnas revolutionära medvetande och, som vi så många gånger sett, sällan är särskilt effektivt.

Marxisters uppgift är att undersöka hur vi faktiskt kan komma till kommunismen och att kämpa för att göra det på bästa sätt – inte att måla upp en idealbild av hur vi skulle vilja att det gick till under mer gynnsamma förhållanden än vad vi har

sett under historiens gång. Frihetliga be-
römmar sig ofta för att de har ett enormt
förtroende för att arbetarklassen spontant
kommer att hitta fram till en revolutionär
politik och fösa undan alla byråkrater som
står i dess väg. Man skulle kunna önska
att det gick så lätt, men faktum är att vi
ännu nära 160 år efter *Kommunistiska
manifestet* fortfarande lever under kapita-
lismen, och en mängd situationer av revo-
lutionär kamp har sett reformistiska byrå-
krater behålla ett tillräckligt grepp över
rörelsen för att hindra den från att ta mak-
ten.

Det enda sättet att avlägsna alla förrä-
diska ledare är att ersätta dem med en
revolutionär ledning, med stöd i och an-
svarig inför arbetarklassen. Det är en så-
dan ledning kommunister kämpar för att
bygga, och inte bara för en framtida revo-
lutionär situation, utan även idag, i varje
situation av kamp – alltifrån att slå tillba-
ka den växande nazist rörelsen och beseg-
ra alla angrepp på fackliga rättigheter till
att stoppa imperialistiska krig.

De kampinriktade frihetliga har rätt i att
det inte räcker med prat och program, det
krävs direkt militant kamp och initiativ
underifrån. Det räcker dock inte med att
ständigt stöda mer kamp, det behövs ett
revolutionärt program och en revolutionär
ledning för att kampen ska nå fram till
målet.

Avslutning

I årets val finns inget revolutionärt alter-
nativ att rösta på. Men de vänstergrupper
vi granskat ovan har inte lyckats presente-
ra något bra alternativ, vare sig i sina val-
löften eller hur de förhåller sig till refor-
mismen. Samma sak gäller för övriga
vänstergrupper i Sverige.

Till den dag då den revolutionära poli-
tiken vinner större inflytande kan vi som
socialister rösta på s eller v som en taktik,
men kräva en arbetarpolitik. Röstskolk
eller röster på i bästa fall diffusa och i
värsta fall rent reformistiska program
splittrar bara arbetarklassen och skapar
illusioner i halvdanna lösningar som på
inget sätt för den revolutionära saken
framåt.

Jens-Hugo Nyberg

Svante Vedin

Ung och revolutionär?

www.revolution.se!

Arbetarmakts nyhetsbrev

Prenumerera gratis över e-post:

www.arbetarmakt.com

Feministiskt initiativ förtjänar ingen röst från socialister

Feministiskt initiativ (Fi) är en av upp-
stickarna i riksdagsvalet. Tidigare i år höll
partiet konferens där en lista med partiets
riksdagskandidater röstades fram, totalt
58 namn. Toppar gör vänsterpartiets före
ledare Gudrun Schyman, följd av Devrim
Mavi, f.d. journalist på *Kommunalarbete-
ren*. På tredje plats finns Maria Carlsham-
re, avhoppare från folkpartiet. Fi går till
val på att bekämpa könsmaktsordningen. I
valmanifestet förklarar man hur detta ska
gå till: Feminismen ska föras in i riksdag-
en. Detta genom att föra in ett feminis-
tiskt perspektiv på de viktigaste politiska
områdena. Huvudfrågorna rör kampen
mot kvinnors lägre löner och kvinnors
orättvisa ställning i arbetslivet, mot mäns
våld mot kvinnor, för en individualiserad
föräldraförsäkring, ett samhällsbyggande
som utgår från kvinnors villkor och, sist
men inte minst, kampen för en värld ”fri
från diskriminering”.

Vad betyder då detta? Rent allmänt låter
det som krav som vilken socialist som
helst borde ge stöd. Fi har också i tidigare
programskrivelser rest många viktiga frå-
gor. I den meningen tycks partiet fylla ett
tomrum. Men för att krav ska ha en verk-
lig innebörd måste de vara
kopplade till en strategi som
kan förverkliga dem. Krav
kan vinnas genom kamp, och
då måste de drivas inom ramen för ett
program som syftar till att flytta fram ar-
betarklassens positioner.

Genom att aktivt mobilisera i massorga-
nisationer och ställa krav på arbetarrörel-
sens ledning skulle Fi kunna röra om och
bli en verklig röst för arbetarkvinnorna.
Men det är på denna punkt som Fi miss-
lyckas, gång efter annan. Formuleringar
såsom ”rätten till arbete” är precis lika
vaga som i SAP:s eller v:s reformistiska
program. Valmanifestet i stort framstår
som abstrakt. När man formulerar krav så
är det bra om de, tagna för sig, är någor-
lunda konkreta. Detta räcker förvisso inte,
konkreta krav måste i sin tur kopplas till
en strategi, men det skulle göra det lättare
för att förstå vad partiet verkligen står för.
Men utvecklingen mot allt mer abstrakta
krav signalerar i Fi:s fall ytterligare en
reträtt från alla ambitioner på att driva
klassfrågor. Så har exempelvis kravet på 6
timmars arbetsdag på senare tid ersatts
med det mer godtyckliga kravet på ”ar-
betstidsförkortning” för kvinnor.

Allt som allt visar detta på Fi:s fortsatta
utveckling till ett småborgerligt feminis-
tiskt parti. Överhuvudtaget nämns klass
bara en gång i valmanifestet, och då som
en maktordning som det är viktigt att vara
medveten om. Det är en läpparnas bekän-
nelse som om något vittnar om partiets
bakgrund inom vänstern. Fi är inte intres-
serade av att driva en klasspolitik som
utgår från de arbetande massornas, bland
dem arbetarkvinnornas, intressen. Det är
inte intresserat av att konfrontera kapita-
lismen, kvinnoförtryckets ekonomiska
och samhälleliga grundval.

Avsaknaden av en strategi som utgår
från de förtrycktas kamp märks inte minst
i ett uttalande från partiet rörande Israels
terrorkrig mot Libanon (daterat den 24
juli). Medan man kritiserar Israels ”opro-
portionerliga våld” misslyckas man med
att klart ta ställning för den försvarskamp
Hizbollah för och kräver istället att båda
sidorna ska avbryta kampen och påbörja
fredsförhandlingar.

Även om Fi betonar vikten av att kvin-
nor måste spela en roll i skapandet av en
”hållbar fred” så gör detta inte uttalandet
mycket bättre. Det är tydligt att man inte
har något alternativ till den reaktionära
fredslösning som stormakterna föresprå-
kar, vilket skulle innebära avvapning av
det libanesiska motståndet (Hizbollah)
samtidigt som den sionistiska apartheid-
staten Israel lämnas orörd.

Fi förtjänar inga röster från arbetarklas-
sens kvinnor och män i valet. Det är, bak-
om allt sitt frasmakeri, ett hinder för att
förena kvinnokampen med klasskampen.
Då partiet dessutom saknar något som
helst betydande stöd i arbetarrörelsen vore
det meningslöst att uppmana till en röst på
det som ett sätt att hålla dem ansvariga för
denna politik och för att avslöja dem.

Alla de som vill medverka till att föra ut
kvinnokampen i arbetarrörelsen borde
ändå ta upp flertalet av de krav partiet
utvecklat hittills – för sex timmars arbets-
dag som man ju tidigare krävde, för indi-
viduell föräldraförsäkring, fasta heltidsan-
ställningar, billigare boenden, stöd åt
kvinnor som flyr misshandlande män,
konkreta åtgärder mot diskriminering av
HBT-personer osv. Dessa krav och flera
andra måste införlivas i ett revolutionärt
program för arbetarkvinnornas och hela
klassens frigörelse.

Gunnar Westin

För kämpande fackföreningar!

Fackföreningarna bildades som försvarsorganisationer för arbetarklassen – liksom arbetsgivarna har den ekonomiska makten och statsmakten till skydd för sin egendom är det nödvändigt också för arbetarna att organisera sig kollektivt.

Det är dock uppenbart att Sveriges fackföreningar, mestadels kontrollerade av överbetalda sossebyråkrater, inte fungerar som några effektiva kamporganisationer. LO:s storlek och starka ställning gör att arbetsgivarna inte kan pressa tillbaka arbetarklassen så långt de skulle vilja, men de ledande byråkraterna är sällan villiga att ta strid för att förbättra sina medlemmars positioner. Detta är också vad en stor majoritet av LO-medlemmarna tycker. Enligt en SEKO-undersökning ansåg 84% av LO:s medlemmar att LO inte kämpar tillräckligt för deras intressen.

Varför motsvarar ledningens politik inte medlemmarnas faktiska såväl som upplevda intressen?

Problemet är att fackföreningarna styrs av ett fåtal byråkrater med ofta mångdubbelt högre löner än de medlemmar de ska representera får. Fackpamparna drabbas inte direkt själva om de förhandlar fram dåliga avtal till sina medlemmar – däremot skulle deras positioner hotas om medlemmarna började kämpa organiserat och insåg att de inte behöver några byråkrater. Byråkraternas privilegierade ställning binder dem till kapitalismens fortlevnad – med en hög lön är det så mycket lättare att se kapitalismens fördelar och betona riskerna med all slags militant kamp.

Formellt är fackföreningarna demokratiska i den meningen att det inte finns något som direkt hindrar medlemmarna att byta ut ledningen. I praktiken stryker dock organisationen initiativ underifrån och låter ledarna behålla kontrollen: ombud till kongresser väljs av representantskap och diskuteras inte på medlemsmöten, ombudsapparaten har resurser att bemöta kritik och missnöjda som organiserar kamp riskerar utslutning.

Liksom det politiska systemet bygger fackföreningarnas styre på en liten ledning och en passiv medlemsbas. Kontrollen över LO är i hög grad centraliserad, och den reformistiska ledningen verkar som ett mäktigt hinder för all radikal kamp. Centraliseringen uppstod just för att förhindra att enskilda fack eller klubbar drev en för radikal linje.

Därför är det nu nödvändigt för kommunister att vara för krav på lokal strejkrätt och rätt till andra initiativ underifrån. LO-ledningen har också alla möjligheter att förråda en pågående kamp som de tvingats in i, utan att medlemmarna kan hindra dem – ett exempel är kommunalstrejken som såldes ut för några år sedan. Ett viktigt krav är därför att avtalen ska ut på omröstning bland medlemmarna.

Samtidig som byråkraterna för en pro-kapitalistisk politik är det viktigt att inse att de har en dubbel position. Å ena sidan har de ett direkt materiellt intresse av att kapitalismen upprätthålls, och att medlemmarnas oberoende aktivitet hålls på en låg nivå, å andra sidan behöver de starka fackföreningar, och kan inte låta facken pressas tillbaka till den nivån de har i t.ex. USA. När de fackliga organisationerna hotas eller allvarligt försvagas, hotas ju även deras positioner. Detta gör att det är möjligt att ställa krav på dem, tvinga dem att organisera verklig kamp.

Vi inser förstås att reformisterna när som helst kan förråda kampen, vilket gör att vår taktik går ut på att dels tvinga byråkraterna att mobilisera arbetarrörelsen, och dels att avslöja dem inför arbetarrörelsens kämpande skikt. Vi säger till arbetarna: dessa fackliga och politiska ledare säger sig representera era intressen. Tvinga dem då att bevisa det, tvinga dem att ta strid för er.

Ledare som inte kämpar för bättre löner, mot nedskärningar, som inte stöder exempelvis brevbärares rätt att slippa dela ut rasistiskt material har därmed visat att de inte hör hemma i arbetarrörelsen. Arbetarnas måste då mobilisera för att slänga ut byråkraterna om det ska bli någon förändring.

När SEKO:s Janne Rudén pratade om politisk strejk i samband med Connexkonflikten borde fackliga militanter ha krävt av honom personligen att han verkligen organiserade en effektiv politisk strejk. Och om han backade, vilket han ju gjorde i brist på organiserad press, skulle han personligen ställts till svars för att inte ha organiserat någon effektiv försvarskamp för att återanställa Per Johansson och skydda de fackliga rättigheterna.

Detta betyder inte att vi ska sänka oss till personangrepp eller är intresserade av Rudén som person, men i det här fallet var han den högsta ansvariga, liksom Ylva Thörn skulle ha ställts till svars för att kommunalstrejken såldes ut, liksom

varje byråkrat som sviker eller vägrar organisera någon effektiv kamp ska ställas till svars. Detta är inte en fråga om smutskastning, det är en fråga om arbetarrepresentanter ska ansvara inför sina medlemmar för den politik de för och för hur de försvarar medlemmarnas intressen.

Mer radikala människor motsätter sig ofta denna idé. De menar att det bara sprider illusioner om de ledare som oundvikligen kommer att förråda kampen. Men problemet är att illusionerna redan finns. Även om de flesta arbetare kanske inte har något stort förtroende för de fackliga ledarna, kontrollerar dessa ändå de organisationer som en majoritet av arbetarna tillhör och ser som sina.

Man kan inte hoppa över frågan genom att proklamera nya organisationer utan byråkrater – uppgiften att ta strid mot byråkraterna och att bryta deras grepp över och driva ut dem ur arbetarrörelsen kvarstår. Angreppen mot de fackliga rättigheterna har bara börjat och kommer att trappas upp.

Det är kommunisters plikt att kämpa för att slå tillbaka angreppen, utan att ge reformisterna möjlighet att framstå som dem som försvarar facken, medan de medvetna och militanta arbetarna kan utmålas som splittrare som står vid sidan om i små obetydliga fackliga organisationer. Vår uppgift är att visa att det är vi som bäst leder kampen mot borgarnas attacker, och att byråkraterna tvärtom även hindrar en effektiv försvarsstrid, för att inte tala om kamp för att flytta fram våra positioner.

Det finns inte heller någon anledning att göra någon skarp åtskillnad mellan arbetarrörelsens fackliga och politiska organisationer. Större delen av LO-toppen är medlemmar i socialdemokraterna, och såväl s som v utger sig för att försvara arbetarnas intressen. Samma typ av krav kan och måste ställas på de politiska ledarna.

På så sätt, genom att mobilisera för krav som motsvarar arbetarnas subjektiva såväl som objektiva intressen, måste de fackliga medlemmarna aktiveras och organiseras för att återta kontrollen över sina fackliga organisationer. Det är viktigt att inte hamna i principiösa block med vänsterbyråkrater, som kanske står för en något radikalare politik än LO-ledningen men som ändå slår vakt om sina höga löner, motsätter sig medlemmarnas kontroll un-

derifrån och ogillar all långtgående militant kamp.

Vi behöver en rörelse bland gräsrotterna för att slänga ut byråkraterna, för att få fram ledare som ansvarar inför medlemmarna för att driva deras krav, som väljs och kan avsättas av dem. Ett grundläggande krav är därför att arbetarrörelsens alla fackliga – liksom politiska – företrädare ska leva under samma ekonomiska villkor som de medlemmar de företräder. Själv är de väldigt måna om att hävda att deras löner måste vara högre för att kompetenta personer ska vilja ta på sig dessa befattningar. Detta argument är falskt och uttrycker deras direkta ekonomiska intresse av att ha höga löner.

Att byråkraterna skulle vara bättre och mer kompetenta än andra kan motbevisas av en mängd exempel på inkompetens där Laila Freivalds bara är en i raden, men viktigare är: vi behöver kämpande företrädare, inte några som gör det för att få hög lön eller ett bekvämare liv. Det finns helt enkelt ingen anledning för arbetare att lita på någon som kräver att få en långt högre lön än hon/han själv för att företräda honom. Alla privilegier gör det lättare att identifiera sig med arbetsgivarens direktörer snarare än de fackliga medlemmarna, och hos ledare som är villiga att förråda kampen har vi helt enkelt ingen nytta av någon kompetens.

Poängen är inte heller bara att rent abstrakt kämpa för demokratiska fackföreningar. Lika viktigt är hur dem kämpar, vilken politik som dominerar. Vi anser att endast en kommunistisk politik konsekvent kan försvara arbetarklassens intressen. Vårt syfte är därför inte att uppnå några opolitiska fackföreningar, utan att kämpa för kommunistisk ledning – att göra fackföreningarna till revolutionära kamporgan.

Det kommer inte heller att vara möjligt att mobilisera en majoritet av gräsrotterna på rena, teoretiska paroller om demokrati – vi måste visa hur den kampen direkt hänger samman med kampen för att försvara deras intressen. Vi förespråkar naturligtvis samarbete och enhetsfronter med fackliga antibyråkratiska strömningar som saknar ett revolutionärt program. Men vi gör det utan att ens tillfälligt dölja vårt program eller hålla inne med kritik av våra samarbetspartners brister.

Kampen för demokrati i arbetarorganisationerna och kampen för det kommunistiska programmet är för oss två sidor av samma sak, och ingen av sidorna kan skjutas på framtiden.

Jens-Hugo Nyberg

Lärdomar av Connexstriden

Den 29 september 2005 meddelade Connex att man avskedat Per Johansson, stridbar ordförande för SEKO:s klubb 119 (tunnelbaneförarnas fackförening). Skälet var, enligt företaget, ”illojalitet” och ”kränkande behandling av arbetskamrater”. Per Johansson själv och många med honom har dock tydligt visat vad som ligger bakom anklagelserna: ”illojaliteten” handlar helt enkelt om att han, efter att utan resultat försökt få Connex att lyssna, har gått ut i media med avslöjanden om hur Connex negligerat livsviktiga säkerhetsaspekter i tunnelbanan. Det bör tilläggas att klubb 119 har även hela tiden varit emot privatiseringen av Stockholms tunnelbana. Avskedandet ledde till vilda strejker bland tunnelbaneförarna och till flera demonstrationer i Stockholm.

Connexstriden reser flera viktiga frågor. Hur ska man agera inom fackföreningsrörelsen, som domineras av en privilegierad byråkrati som egentligen inte vill ta kamp för arbetarklassen?

T-baneförarna reagerade starkt, och många fackklubbar i och utanför landet uttalade snabbt sitt stöd för tunnelbaneförarnas rätt att utse sin egen ordförande, utan att Connex ska kunna avskeda honom för att han sköter sitt uppdrag. SEKO:s trafikklubbar i Stockholm och stockholmsavdelning krävde återanställning av Per. De vilda strejkerna genomfördes med stor anslutning, och allmänheten visade stort stöd för klubb 119 – inklusive för strejken.

Det enda LO-förbund som agerade på något sätt var alltså förarnas egna SEKO. Resten av LO-topparna uttalade sig inte ens. SEKO:s förtroendevalda i Stockholm uppmanades att se det som obligatoriskt för dem att närvara bland annat på en demonstration som anordnades 20 oktober 2005. SEKO utredde en politisk strejk för att försvara de fackliga rättigheterna. Detta var visserligen ett steg framåt från den vanliga passiviteten, men samtidigt var det som gjort för att dra ut på tiden, tills kamplusten bedarrade och man lugnt kunde avfärda den. Någon allmän politisk strejk utlystes aldrig.

Anledningen till att Connex inte möttes av en enad, kampinriktad arbetarrörelse är att fackföreningarna styrs av högavlönade byråkrater, som är mer intresserade av sina löner än våra intressen. Allmänheten gav strejken ett massivt stöd. Klubb 119 förde korrekt en kampanj för politisk strejk, och har tryckt på SEKO- och LO-

ledning för stöd. Däremot har de inte öppet ställt krav på arbetarrörelsens politiska ledning.

Vi är inte för samförstånd, utan kamp – för bättre arbetsvillkor och löner, och kamp för hela samhällsmakten. Vi stöder av princip varje kamp av arbetare mot kapitalister. Vi är för arbetarnas oinskränkta strejkrätt under kapitalismen. Vi är också emot att konflikten avgörs av Arbetsdomstolen och för att den avgörs i arbetarnas direkta kamp. Mot en enad och kampinriktad arbetarrörelse har varken Connex eller andra arbetsgivare något att sätta emot. Om LO-byråkraterna hindrar eller förråder kampen visar det åter behovet av att byta ut det reformistiska ledarskapet mot en revolutionär ledning baserad på fackens mobiliserade medlemskår. Då måste medlemmarna organisera kampen på egen hand, i samma anda som de ”vilda” strejkerna.

Hade hela LO backat upp SEKO-klubben och Per Johansson så hade man kunnat vinna striden. Om fackledarna verkligen vill företräda arbetarintressena, måste de ställa sig i spetsen för kampen. Connex hade redan brutit avtalet och därför borde facket ha tagit konsekvenserna. Med fackbyråkraterna om de stöder kampen, mot dem om de ställer sig i vägen.

SEKO:s linje att pressa för att konflikten ska avgöras till Pers favör i AD är förrädisk. Även om AD skulle döma till SEKO:s förmån har ändå Connex möjligheten att köpa ut Per mot på sin höjd några årslöner. Om arbetarrörelsen mobiliserar sina krafter kan vi göra betydligt mer än så. Det är arbetarna som ser till att samhället fungerar, och det är vi som har makten, om vi bara tar den. Vi kan inte bara tvinga Connex att återanställa Per, och avskaffa alla paragrafer som ger företagen rätt att köpa ut fackaktivister. Vi kan köra ut Connex och ställa kollektivtrafiken under offentlig regi igen, kontrollerad av trafikpersonal och befriad från vinstkrav – uppenbarligen en nödvändighet för alla resenärers säkerhet.

Facklig kamp får alltid politiska uttryck, och både (s) och (v) grundades en gång för att arbetarna skulle kunna kämpa organiserat för sina intressen. (s) och (v) gör anspråk på att företräda arbetarnas intressen – tvinga dem då att visa det. Om de inte kan eller vill göra det måste de i kamp bytas ut och ersättas av kämpande ledare.

–fördrivningen av de ursprungliga invånarna – palestinierna – från deras hembygd. Sedan dess lever miljoner palestinier i flyktingläger. Det sionistiska Israel erövrade 1967 även Västbanken och Gaza, och 1973 tillkom Golanhöjderna (som 1981 också formellt annekterades) och Sinaihalvön (som 1978 återlämnades till Egypten). Slutligen marscherade Israel in i Libanon 1982 och ockuperade den södra delen till 2000. Ännu idag ockuperar Israel Scheeba-gårdarna. Därför var alla tidigare krig mellan Israel och de arabiska staterna, liksom de palestinska intifadorna, berättigade krig från den arabiska sidan och reaktionära krig från Israels sida.

Arbetarmakt och Förbundet för Femte Internationalen står för militär seger för alla libanesiska och palestinska krafter som bjuder motstånd mot den israeliska aggressionen. Det omfattar såväl Hizbollah och Hamas som det libanesiska kommunistpartiet och andra palestinska organisationer som PFLP, Al-Aksabrigaderna och Islamiska Jihad.

Stöd till deras militära kamp innebär på intet sätt politiskt stöd. Vi delar varken idéerna om en islamisk stat styrd av shari-alagarna eller illusionerna om den borgerliga demokratin. Vårt mål förblir kommunismen som bara kan uppnås genom arbetarklassens internationella revolution.

I krig och i varje sammanstötning mellan klasser och stater handlar det inte om de officiellt förkunnade mål och program som ledarna för de fientliga lägren använder för att rättfärdiga sin politik. Dessa är som regel bara propaganda som ska dölja de verkliga intressena.

I Israel som i varje kapitalistiskt land härskar en borgarklass – den klass som består av kapitalisterna och deras hantlangare i statsapparatusens topp. Men det som skiljer Israel från de omgivande arabiska länderna är dess ställning i den imperialistiska världsordningen. Israel är de imperialistiska stormakternas centrala ståthållare i Mellanöstern.

Redan från början av sin existens har Israel kunnat glädja sig åt massivt ekonomiskt och militärt stöd genom de imperialistiska stormakterna och är därför inte utan orsak det utan tvekan rikaste landet i regionen. Därtill kommer Israels enorma militära styrka. Sammanfattningsvis representerar Israel imperialismens privilegierade vakthund, vars centrala uppgift består i att undertrycka de arabiska och muslimska staterna och folken i Mellanöstern.

De arabiska och muslimska staterna är däremot kapitalistiska länder som spelar en underordnad roll i den imperialistiska världsordningen och behärskas av de imperialistiska makterna och deras direkta hantlangare. De tjänstgör som leverantörer av råvaror, avsättningsmarknader eller militära stöddepotter. De är halvkoloniala stater som formellt är politiskt självständiga, men ekonomiskt och även politiskt har de en beroende och kolonialiserad ställning i den imperialistiska världsordningen. Palestinierna har inte ens en stat. De är istället ett helt och hållet sönderdelat folk, som av Israel trängts samman i reservat och flyktingläger.

Oberoende av vilka politiska föreställningar som de reaktionära och småborgerliga ledarna i Hizbollah och Hamas har, representerar deras kamp mot den sionistiska aggressionen beslutsamheten hos många miljoner araber att göra motstånd mot ockupation och armod.

Vad handlar då det nuvarande kriget om?

Det rör sig i detta krig inte om demokrati och diktatur, kampen mellan religioner eller mellan civilisationer. Desto mer rör det sig om kampen mellan de imperialistiska stormakternas förlängda arm i Mellanöstern och var och en som bjuder motstånd. En seger för den israeliska krigsmaskinen är en seger för Bush och den samlade imperialismen. Ett bakslag för Israel skulle däremot vara en seger för den världsomfattande antikrigsrörelsen, arbetarrörelsen och alla folk som kämpar för frihet.

Vårt stöd för motståndet i Libanon och Palestina är en fortsättning på tidigare revolutionära socialisters stöd till folk som kämpar mot imperialismen oavsett deras reaktionära ledare. Trotskisterna gav på 1930-talet ovillkorligt stöd till de etiopiska och kinesiska folken mot den italienska respektive japanska imperialismen trots att deras ledare – kejsar Haile Selassie och Chinag Kai-shek – var reaktionära arbetarfiender.

Hur ska då fred kunna uppnås i Mellanöstern?

Fred kan det först bli när Mellanöstern befriats ur imperialismens grepp och istället för den kapitalistiska ordningen upprättas en socialistisk federation mellan folken i Mellanöstern. Vi kämpar för en gemensam, binationell och sekulär arbetarstat i Palestina, i vilken araber och judar kan leva tillsammans på lika villkor. Israel som en till hela sitt väsen rasistisk apartheidstat måste därför nedmonteras.

Läs mer om soldariteten med motståndet i Irak:

Vänstern och Irak: artiklar ur Arbetarmakts nyhetsbrev.

Vem har rätt att göra motstånd? Vad är den socialistiska taktiken i semikolonierna? Hur har den svenska vänstern förhållit sig till Irak?

Ladda ner gratis på vår hemsida: www.arbetarmakt.com

Förbundet för Femte Internationalen

Förbundet för Femte Internationalen (F5I) är en revolutionär, trotskistisk organisation med sektioner i flera länder, vars svenska sektion är Arbetarmakt.

För mer information om F5I, för att beställa vårt program, eller läsa artiklar och nyheter från övriga sektioner, se:

www.FifthInternational.org

Kriget mot terrorismen fem år

För fem år sedan, den 11 september 2001, inleddes USA-imperialismens så kallade krig mot terrorismen i och med attentatet mot World Trade Center i New York. Bushs imperialistiska regim tog tillfället i akt för att flytta fram sina positioner. Den nya världsordning med fred, demokrati och välfärd som USA:s ledare talade om tio år tidigare när stalinismen föll samman i Östeuropa och Sovjetunionen var nu som bortblåst.

Det nya budskapet från Washington var att alla som inte är med oss är mot oss. Den omedelbara fienden blev det reaktionära nätverk av militanta islamister som Osama Bin-Laden byggde upp under USA:s beskydd i samband med kriget mot den sovjetvänliga regimen i Afghanistan. Islamisterna använde all hjälp de kunde få från USA för att på sikt stärka sin ställning i hela den muslimska världen.

När de sovjetiska trupperna drog sig tillbaka och deras lydregim föll, inleddes ett inbördeskrig i landet mellan de olika krigsherrarna. Inbördeskriget slet sönder Afghanistan ännu mer. När så en islamistisk rörelse – talibanerna, med stöd från grannlandet Pakistans säkerhetstjänst – vann terräng genom att upprätta sin egen lag och ordning, baserad på den reaktionära sharialagstiftningen, upplevdes det av många som en lättnad. Men den regim som talibanerna upprättade präglades av ett allomfattande förtryck. Deras religiösa dogmer lade sig som en kvävande matta över landet.

Det som fick Washington att uppmärksamma Afghanistan igen var det faktum att talibanerna givit en fristad åt Bin-Laden, som redan var eftersökt för olika attentat mot amerikanska intressen i muslimska länder. George W. Bush pekade

snabbt ut Afghanistan och talibanerna som den första fienden som man skulle ta itu med för att hämnas det djupt symboliska attentatet mot WTC. USA-imperialismens ställning som världens mäktigaste militärmakt hade fått sig en törn. En grupp islamister hade lyckats överlista det mäktiga USA.

Under hösten och vintern bombades och invaderades Afghanistan. Med hjälp av olika krigsherrar lyckades USA:s och dess allierades trupper besegra talibanerna och inrätta en lydregim under Karsai som också försågs med en demokratisk fasad. Karsais regim backas hela tiden upp av de imperialistiska ländernas ockupations-trupper, där svenska soldater spelar en viss roll, men motståndet mot regimen och ockupationen växer. Motståndet omfattar inte bara kvarvarande talibaner, som den imperialistiska propagandan vill få det till, utan av olika grupper som motsätter sig att landet ockuperas.

USA:s ursprungliga mål med att invadera Afghanistan var att fånga Bin-Laden och låta honom få smaka på den amerikanska "rättvisan". Bin-Laden gäcker dock fortfarande alla försök att fånga in honom. Med jämna mellanrum skickar han ut meddelanden till världens muslimer om att motsätta sig USA:s och Israels krig mot den muslimska världen. Hans budskap är genomdränkt av reaktionära åsikter och hela hans program står i stark motsättning till allt vad socialister står för.

Han har själv varit en del av den ultrareaktionära härskande klassen i Saudiarabien, men tack vare budskapet om motstånd mot USA och Israel uppfattas han av många radikala muslimer som en symbol för kamp och motstånd mot imperialismen. Bin-Laden har med stor sannolikhet

kvar många av sina kontakter bland saudiska storkapitalister som liksom han själv är motståndare till kungahusets allians med USA.

Kriget mot Afghanistan och den följande ockupationen blev startskottet för det som Bush kallade "de villigas koalition". FN vägrade att ge USA-imperialismen helt fria händer i sitt namn, vilket tvingade USA, Storbritannien och andra länders regeringar att söka andra vägar för att legitimera sina krigståg. Samma sak upprepades senare i samband med anfallet mot Irak, då andra imperialistiska makter som Frankrike, Tyskland och Ryssland försökte få ett ord med i laget.

Ockupationen av Afghanistan hade förbindelser med 11 september. Bin-Laden hade givits en fristad av mulla Omar och talibanerna. Men när Bushs administration aktiverade sina planer för fullständig kontroll över Mellanöstern och Centralasien, framstod Saddam Hussein och Irak definitivt som ett hinder på vägen. Saddam hade, liksom Bin-Laden, varit USA:s man i ett tidigare skede, men när han övergick från att bedriva krig mot USA:s främsta fiende i regionen – Iran – till att ockupera Kuwait hamnade han på den lista över "skurkstater" som upprättades i Washington.

Under mer än ett år pågick farsen med FN:s vapeninspektioner för att kontrollera Iraks påstådda "massförstörelsevapen". Under åren efter det första kriget i Persiska viken 1991 genomförde USA och Storbritannien otaliga flygräder mot irakiska anläggningar. Men imperialisterna ville ha mer och satsade allt på att störta sin gamle kumpan Saddams regim.

Helt plötsligt blev många av Saddams illdåd mot kurder och oppositionella irakier stoff för kvällstidningarnas löpsedlar. USA:s och Storbritanniens egen andel i illdåden glömdes lämpligt nog bort. Bilden av Saddam som vår tids Hitler som på

kort tid skulle kunna skicka massförstörelsevapen mot den civiliserade världen fick stort genomslag. Bush och Blair, Powell och Straw var outtröttliga i att framhålla Iraks massförstörelsevapen och behovet av att driva fram en annan regim.

När de övriga imperialisterna – Chirac, Schröder och Putin – vägrade gå med på Bushs och Blairs krav, organiserade de en egen koalition av de som var ”villiga” att delta i ett krigståg mot en av världens mest impopulära regimer. Det fanns ingen hejd på hur fritt och fantastiskt livet skulle bli i det framtida Irak. Imperialisterna förväntade sig att befolkningen med glädje skulle sluta upp på angriparnas sida mot regimen.

Inte ett spår av några massförstörelsevapen hittades i Irak och ockupationen är nu inne på sitt tredje år. Situationen förvärras för varje månad. Ockupanternas uppdelning av befolkningen i religiösa och etniska grupper – shia, sunni och kurder – hotar leda till ett regelrätt inbördeskrig och landets sönderfall.

Washingtons ”krig mot terrorismen” förs dock inte bara av USA och Storbritannien i Afghanistan och Irak. Flera andra regimer med problem har anslutit sig och för egna krig mot sina egna ”terrorister”. Putins allmer auktoritära regim i Ryssland använder kriget mot terrorismen som en täckmantel för sitt långvariga krig för att kuva tjetjenerna och genomdriva en rasistisk politik mot människor från Kaukasus och Centralasien. Den stalinistiska regim som styr det kapitalistiska Kina hänvisar också till kriget mot terrorismen när den förföljer den muslimska minoriteten av uigurer i västra delen av landet.

Kriget mot terrorismen har blivit något som alla reaktionära regimer kan hänvisa till för att rättfärdiga undertryckandet av trilska minoriteter på hemmaplan. Inte undra på att kriget mot terrorismen är så populärt bland reaktionärer av alla slag.

När ungdomarna i de franska förstäderna revolterade för ett år sedan, mot polisvåld och diskriminering, lyckades en del skylla det på islamister. Vilken dröm för in-

rikesminister Sarkozy att kunna hänvisa till kriget mot terrorismen när han skickade in sina kolonner av kravallpolis! Nu höll inte resonemanget hela vägen. Det räckte inte med att påpeka att många av förorternas ungdomar kommer från muslimska hem med rötter i Mellanöstern och delar av Afrika.

I Europa och Nordamerika används ”kriget mot terrorismen” för att motivera en alltmer heltäckande bevakning av personer och grupper som anses hota det bestående. Den apparat för övervakning som den nya tekniken producerat får KGB och Stasi att framstå som pinsamma amatörer. Numa sköter elektroniken det som gamla tidens spioner och övervakare bara kunde drömma om.

Den kamp som förs mot imperialismens och kapitalismens dominans i dagens värld måste politiseras och vinnas för en internationell arbetarrevolution. Därför kämpar vi och våra kamrater i olika länder för en ny arbetarinternational, en Femte International.

Problem i solidariteten

Solidariteten med det libanesiska och palestinska motståndet växer snabbt på olika håll i världen. Många upprörs av den israeliska arméns framfart. Det finns dock en del problem i solidaritetsrörelsen som varje socialist måste ta ställning till.

För det första finns det en hel del krafter inom vänstern, från AFA till Göran Greider, som vill förvägra muslimska grupper och islamister att delta. En del går så långt som att kräva att enbart ateistiska krafter ska få delta. Det är att i praktiken ge efter för den islamofobi som breder ut sig i Europa och Nordamerika. Konsekvensen av deras ståndpunkt, om den får dominera, är att troende muslimer – som ofta tillhör de minst privilegierade grupperna i Europa – prisges åt sina reaktionära religiösa ledare. De får då aldrig chansen att konfronteras med socialistiska och konsekvent antiimperialistiska idéer. Vi är inte emot att Hizbollahs flaggor finns med i protesterna, även om vi hela tiden ställer vår socialistiska politik mot islamisternas reaktionära.

För det andra förekommer det här och var i solidaritetsrörelsen uttryck för antisemitism. Vi accepterar aldrig antisemitism i någon form. Vi är motståndare till den israeliska staten, inte för att den är judisk, utan för att den är rasistisk och fördriver palestinier. De israeliska judarna utgör bara en liten del av judarna i hela världen. Många av dessa judar är mot-

ståndare till den israeliska regeringens politik eller till staten Israel som sådan. Deras roll i solidaritetsrörelsen är självklar och mycket viktig.

Stora delar av den israelisk-judiska arbetarklassen utgör en arbetararistokrati som etablerats av den sionistiska rörelsen. Bara om den judiska arbetarklassen i Israel har verkliga privilegier att försvara kan den avskiljas från den arabiska arbetarklassen och göras till medbrottsling i förtrycket av palestinerna. Men utan den israeliska arbetarklassen, både den judiska och arabiska, blir det omöjligt att upprätta en sekulär arbetarstat i Palestina. Även Israels arbetare har på längre sikt intresse av att den sionistiska bosättningsstaten upplöses.

I en del protester förekommer antisemitiska slagord eller plakat som jämställer hakkorset med Davidsstjärnan. Det är en form av protest som bara kan karaktäriseras som antisemitisk. I ett historiskt perspektiv kan det bara tolkas som att ofren – Europas judar – likställs med bödlarna – nazisterna. Det är ett felaktigt och motbjudande sätt att beskriva Israels politik.

Nazisternas mål var att utrota alla judar i hela världen, till sista man, kvinna och barn, eftersom de ansågs utgöra en del av mänskligheten som inte borde finnas. Judarna hade ingen plats på jorden enligt nazisternas rasteorier. Nazisternas försök att utrota judarna är det hittills allvarligas-

te försöket till folkmord. Det visar på den barbariska potential som imperialismen bär på.

Israels politik mot palestinerna och arabiska grannländer är visserligen avskyvärd, men den syftar inte alls till folkmord. Syftet är att göra Israel starkare och vidga det område som är tillgängligt för judisk bosättning. Det handlar alltså om fördrivning. Israel går snarare i de gamla kolonialmakternas fotspår än i Hitlers.

Förutom att jämförandet mellan den israeliska politiken och nazismens är djupt osmakligt och antisemitiskt, skapar det dessutom politisk förvirring och leder in solidariteten på fel vägar.

Revolutionära socialister ger kritiskt stöd till islamisterna när de kämpar mot imperialismen. Vi ger dock inget som helst stöd till deras politik. Det gör däremot en del stalinistiska grupperingar, som Kommunistiska Partiet. Helt okritiskt följer en del stalinister islamisternas papper och ursäktar deras antisemitiska utfall.

Den enda framkomliga vägen för solidariteten är den antiimperialistiska enhetsfronten. Ovillkorligt men kritiskt stöd till motståndet. Vi ställer inga politiska villkor på motståndet. Alla som kämpar mot imperialismen tillhör motståndet. Däremot för vi fram vår socialistiska syn på kampen och kritiserar olika grupperingars reaktionära eller felaktiga politik.

Israels krig i Libanon, angreppen mot Palestina: Seger åt motståndet!

Arbetarmakt och våra systerorganisationer i Förbundet för Femte Internationalen förespråkar seger för det libanesiska och palestinska motståndet och nederlag för Israel i det nuvarande kriget. Från Israels sida är kriget ett reaktionärt angreppskrig som tjänar de imperialistiska stormakterna och deras "krig mot terrorismen". Men det är ett berättigat försvarskrig från det libanesiska och palestinska motståndets sida.

De "bortrövade" israeliska soldaterna är bara en förevändning. Den israeliska armén har under månaderna innan krigets utbrott mördat ett antal palestinier trots att den palestinska sidan iakttagit vapenstillståndet. I årtal har Israel haft libaneser fångslade och israeliska trupper ockuperar libanesisk mark. De två israeliska solda-

terna infångades dessutom inte i Israel utan på libanesisk mark.

Konflikten måste också ses i sitt politiska och strategiska sammanhang. Israel är till hela sitt väsen en kapitalistisk angripare och är de imperialistiska stormakternas ståthållare i Mellanöstern – framför allt i förbund med USA. Israel får de största bidragen av alla länder från USA. Israel har den fjärde största armén i världen och är med sina 400 till 500 kärnvapenladdningar den femte starkaste kärnvapenmakten. Israel har byggt en apartheidmur runt Västbanken och har förvandlat Gaza till ett eländigt friluftsfångelse. Israel har flera gånger anfällt Libanon och ockuperade under mer än 18 år landets södra del. Den israeliska kapitalismens härskande klass spelar alltså en framträdande roll i upprätthållandet och

utövandet av den imperialistiska världsordningen i Mellanöstern.

Detta gäller än mer idag när de imperialistiska stormakterna använder "kriget mot terrorismen" som täckmantel för sina intressen mot varje motstånd. Imperialisterna ser Israel som sin vakthund som med våld försöker genomdriva deras intressen. Bush bekänner sig öppet till det israeliska angreppskriget. I ett tal sade han: "Vi måste förstå att Libanon bara är den senaste brännpunkten i en omfattande kamp mellan frihet och terror, som har omfattat hela regionen." (Reuters 29/7)

Konflikten måste även ses i sitt historiska sammanhang. Israel är en rasistisk bosättningsstat som på konstgjord väg planterades i Palestina. Staten Israels grundande 1948 var direkt förknippat med

Fortsätter på sidan 13